

ZLATÁ LOŽKA:

14 let na cestě Sri Chinmoye

Úvod: Léto roku 1995

V létě roku 1995 byly celé České Budějovice polepeny plakáty s fotografií holohlavého inda oděného v dhotí, kterak hraje na rozličné hudební nástroje, s nadpisem "Koncert míru" a podtitulkem, který hlásal, že 15000 lidí bude v říjnu v hale pražského Výstaviště meditovat za světový mír... VSTUP ZDARMA. V Budějovicích jsem vyrůstal v ateistické rodině, byl jsem žákem třetího ročníku zdejší průmyslové školy elektrotechnické a byl jsem tak trochu (možná trochu víc) nerd: bavily mě počítače, vynikal jsem v programování v Turbo Pascalu, účastnil jsem se dokonce soutěží, kde jsem se umisťoval na předních místech, za což jsem byl na škole oceněn nejednou ředitelskou pochvalou a dokonce údajně ještě dlouho po mém absolvování studia viselo na nástěnce školy mé jméno. Mé introvertní povaze nerda bylo vždy cizí chození s kamarády do hospody - jejich zkazky o tom, jak se kdo kde ožral a poblil mi byly vždy odporné. Sám jsem se držel přísné abstinence, nějaký čas jsem byl již i částečný vegetarián, od malička mě fascinovaly paranormální jevy a věřil jsem, že v člověku dřímou skryté síly, za hranicemi jeho běžných pěti smyslů. Chodil jsem na cvičení tai-chi stylu Jang s partou mamin, které vedla tamní doktorka ortopedie, četl jsem knihy s tematikou východních filozofií a mým tajným snem bylo najít svého duchovního guru, který by mě zasvětil do tajemných nauk a já byl tak schopen nahlédnout do světa za... Zkrátka cílovka pro náboženskou sektu jak vyšitá.

S většinou našeho tai-chi kroužku jsme se shodli na tom, že by bylo skvělé ten koncert navštívit. Dobrá zpráva byla, že organizátoři dokonce zajistili autobus na tuto akci z Budějovic do Prahy též zdarma! Zkoušel jsem tenkrát přesvědčit ještě svou kamarádku z tanečnických, se kterou jsem byl v kontaktu a pravidelně jsme si telefonovali. Její reakce byla "když já se bojím, že nás tam budou tahat do nějaký sekty", čímž mě hluboce urazila - a tehdy jsem s ní mluvil definitivně naposledy.

Nemohu říct, že bych byl z té hudby na koncertě Sri Chinmoye nějak zvlášť unešený, po hudební stránce byl podprůměrný jak zpěv, tak hra na nástroje. Je to zřejmě skromný ind a je na to tak zvyklý ze svého prostředí, o virtuozitu na této akci asi vůbec nejde, říkal jsem si. Všeprostupující atmosféra vnitřního klidu a míru z toho člověka i z toho místa nepochybně sálala, což mě jistým způsobem naplňovalo. Z čeho jsem ale unešený byl, byly ty zástupy usměvavých a úžasně pozitivních lidí, kolem kterých jsem procházel v předsálí koncertní haly před a po představení - chlapani byli oděni v bílém oblečení, dívky v indických sárí, všude voněly vonné tyčinky. Odjížděl jsem skutečně s krásným pocitem zážitku míru a fantastické atmosféry. Každý z tai-chi party jsme si koupili nějakou knížku, jejíž autorem byl Sri Chinmoy s tím, že si je přečteme a navzájem půjčíme. Já si koupil knížku "Meditace" s v

růžovém přebalu, na níž je vyfocen usmívající se Sri Chinmoy s tulipánem v ruce. Žádné tahání do sekty se nekonalo, byla to krásná ušlechtilá akce pro světový mír - měl jsem pravdu!

Kapitola 1: Bezplatný kurz meditace

Zhruba o měsíc později se u nás na sídlišti objevily žluté plakáty s Buddhou na přednášku o meditaci. Přednášku prý povede pán z Rakouska, který se pod vedením svého duchovního mistra věnuje meditaci již 14 let. VSTUP ZDARMA, proč bych nezašel. Přednáška se mi líbila, všechno co pán říkal mi přišlo jako obecné pravdy, které zapadají do mého vnímání světa. Vyzkoušeli jsme si několik praktických mediálních cvičení a byli jsme informováni, že pro ty co mají zájem, tak na přednášku navazuje BEZPLATNÝ kurz meditace - neváhal jsem. Jaké bylo mé překvapení, když jsem na kurzu meditace opět spatřil obrázek Sri Chinmoye (náhoda nebo osud?) a dozvěděl jsem se, že kurz vede jeho přímá žačka, která následuje jeho cestu dva roky. Kurz se konal jednou týdně a nebylo tou dobou nic na co bych se celý týden těšil víc. Nejenže mi krásná dívka (poznámka: na cestě Sri Chinmoye nejsou muži a ženy, ale chlapci a dívky - boys and girls, toto bylo často matoucí, protože do kategorie "dívka" spadala jak mladá slečna, tak sedmdesátiletá babička, což bylo často úsměvné, toto byla mladá dívka), která kurz vedla byla neuvěřitelně sympatická, hltal jsem každé její slovo, když mluvila o vnitřním ztišení se, síle koncentrace, meditace a jejich smyslu v praktickém životě. Opět atmosféra, která zde vládla, byla fantastická (jako na tom koncertě míru) a i lidé, kteří kurz navštěvovali mi přišli mnohem vnitřně krásnější, než ti, které jsem potkával ve svém běžném životě. Začal jsem velmi rychle měnit své návyky. Já, který jsem o víkendu běžně vyspával často až do jedenácti jsem hned po prvním kurzu byl na nohou ve třičtvrtě na šest, abych se osprchoval a v 6:00 přesně zasedl k duchovnímu cvičení - oblékl jsem se do bílého oblečení, sedl si ke stolku se zkříženými nohama, zapálil si svíčku, koncentroval se na její plamen a snažil se udržet čistou mysl - jakmile přišla nějaká myšlenka, vizualizoval jsem si, jak jí házím do plamene svíčky. Cvičení jsem ukončil po 15 minutách opakováním posvátné mantry "Óm".

Na tělocviku ve škole jsem nikdy nevyňikal v žádném sportu, nejhorší pro mě byly závody v běhání, kdy jsem vždy dobíhal s ostudou mezi posledními - čím delší tratě, tím jsem to nesnášel víc, největší utrpení byli 3 kilometry, které nás nutili na průmyslovce jednou za rok běžet. Asi na třetím kurzu meditace jsme se dozvěděli, jak je sport důležitý - "tělo je chrámem duše a měli bychom ho udržovat v dobré kondici". Jak je ideální právě běhání a jak Sri Chinmoy pořádá různé běžecké závody. Začal jsem běhat, poctivě každý den 3 kilometry, ať jsem byl kdekoliv. Když jsem jel s rodiči na chalupu nebo na dovolenou, vždy jsem si hledal místo pro meditaci a vždy jsem měl s sebou věci na běhání. Najednou mi běhání dávalo úžasnou radost a naplnění, přišla ta správná motivace (ta, kterou mi kantoři tělocviku na škole nikdy nebyli schopni dát). Později jsem se účastnil i maratonů, kterých jsem za svůj život ve společenství uběhl celkem sedm.

Od meditačních cvičení jsme se postupně dostali k informacím o duchovním životě na cestě Sri Chinmoye a jeho pravidlech, které mi přišly jako brnkačka - drogy jsem nebral, byl jsem abstinent, takže jen zpřísnit vegetariánství a co se týče partnerského života a sexu... po tom jsem sice do té doby marně toužil, ale co, asi není zas tak o co stát podle toho co říkají a jak to naší duši ubližuje, tak bych to snad případně zvládnul jako to přece zvládají všichni ti ostatní skvělí lidé. Načež nám na dalším kurzu bylo nabídnuto, že pokud bychom se chtěli

stát žáky skutečného žijícího duchovního mistra Sri Chinmoye, nemusíme za ním jezdit ani do Himalájí, ani do Ameriky, stačí odevzdat fotografii, žáci jí doručí mistrovi, mistr bude meditoval na naší duši a pokud ta je připravena stát se jeho žákem, budeme přijati na duchovní cestu. Mou romantickou představu vlasatého-vousatého skromného guru žijícího jako poustevník na vrcholku Himálaji oděného v prostém oranžovém mnišském rouše sice holohlavý Sri Chinmoy žijící v New Yorku, oblečený ve sportovní šušťákovce, vůbec nesplňoval, ale filozofie, kterou hlásali jeho žáci a především to co ti žáci vyzařovali (minimálně ti, které jsem do té doby potkal), to mi bylo natolik blízké, že jsem měl hned jasno - chtěl jsem být přesně takový, jací jsou oni a chtěl jsem s nimi trávit co nejvíce času - cítil jsem to celým svým srdcem a žákem Sri Chinmoye jsem se rozhodně stát chtěl. Zde přišel ovšem háček: podmínka byla plnoletost, podle tehdejších amerických zákonů, které Sri Chinmoy respektoval, byla plnoletost od 21 let, nebo bylo potřeba mít podepsaný souhlas rodičů. Mě bylo 18, takže v mém případě byla možné jen ta druhá varianta. Ovšem mým rodičům se má duchovní zanícenost příliš nepozdávala a viděli v tom jistě nebezpečí, že se dostanu do nějaké "nebezpečné sekty". Internet tou dobou nebyl, nešlo o tom nic zjistit, nezbyvalo jim tedy než se řídit svou intuicí a zdravým rozumem. Zpětně samozřejmě vidím, že jejich intuice byla naprosto správná a na místě. Ovšem já zaslepen svým nadšením jsem to vnímal pouze jako jejich "nevědomost" - já jsem přece ten duchovně probuzený a oni jsou ti spící, tak je jasné, že od nich v tomto nemohu čekat náklonnost. Podpis rodičů se tedy nekonal.

Meditace mistra na duše aspirujících zájemců neproběhla hned, vždy se čekalo na příležitost, kdy se fotografie předají někomu z žáků, který se s mistrem při nějaké příležitosti setká - ať už přímo v New Yorku při slavnostech anebo na jeho cestách po světě. Aby se želízka kula dále žhavá než k tomu dojde, na kurzy navazovalo pokračování "pro pokročilejší", tzv. "seekers", které se konaly obvykle již na půdě Centra Sri Chinmoye, které bylo v každém větším městě. Centrum slouží primárně k pravidelnému setkávání žáků Sri Chinmoye na společných meditacích, které se konají 2x týdně a každý žák má povinnost navštívit společnou meditaci minimálně 1x týdně. Prostory Centra jsou takové, jaké si žáci v daném městě mohou finančně dovolit, takže čím je jich více, tím větší a lepší Centrum mohou mít. Případně menším Centrum pomáhají s financováním pronájmu prostor peníze z "božských podniků". V Českých Budějovicích tou dobou bylo oficiálně 5 žáků a pronajímali si byt 3+1 na sídlišti Máj. Seekers byly takovým volným pokračováním kurzů, kde jsme se již vedle vedených meditací a motivačnímu povídání, čtení z knih Sri Chinmoye věnovali i učení duchovních písní, které složil. Zpěv byl další rozměr který mě naplňoval, byl jsem od malička vedený k hudbě, chodil jsem do houslí a myslel jsem si o sobě, že hezky zpívám a že jsem jim tam všem při zpěvu jistě velikou oporou. Myslím si, že tenkrát nevěděli moc co se mnou, protože obvyklý scénář byl, že lidé buď odpadli anebo čekali cca měsíc na přijetí a pak byli přijati nebo nebyli (to byly ale opravdu velmi výjimečné případy). Já jsem byl stále někde mezi - byl jsem totálně nadšený, celým svým srdcem jsem chtěl být žák, ale nemohl jsem být přijatý kvůli věku a nesouhlasu rodičů, takže mě několik měsíců udržovali na prodloužených "seekers", možná jsem už i začal chodit na běžné společné meditace žáků, už jsem mezi tím ani nevnímal rozdíl. Dostal jsem i klíče od Centra a mohl jsem tam kdykoliv chodit meditoval, za což jsem byl velmi vděčný. Bydlel jsem totiž asi 500 metrů odtud a když byl někdy doma problém ráno meditoval (rodiče když vstávali do práce, nebrali moc ohled na to, že se snažím v obýváku vyprazdňovat svou mysl, nadechovat mír a vydechovat neklid), měl jsem možnost vydat se na svou ranní meditaci do Centra, kde nikdo nebyl, byl tam absolutní klid, byl tam krásný oltář s obrovským transcendentálem (černobílá fotografie Sri Chinmoye v

mahasamadhi - v absolutní jednotě s božským vědomím). Párkrát se to tak sešlo, že jsem tam nebyl sám, protože 3+1 byt (dívčí šatna, chlapecká šatna, hlavní meditační místnost) se občas využíval i pro přespání přespolních žáků, kteří třeba den předtím ve městě vedli kurz. Jednou jsem zde takhle ráno narazil i na onu krásnou sympatickou dívku, co mě prováděla celým kurzem. Přes své nadšení jsem uvnitř sebe stále někde dusil tu otázku toho nejtvrděšího pravidla - žádný partnerský vztah muž-žena, žádný sex. I přesto přece všechno jsem podvědomně stále toužil poznat pravou lásku. Tahle dívka se mi hodně líbila, často jsem na ní tajně myslel. Shodou okolností jsme odcházeli ráno společně - ona po přespání a já po ranní meditaci. Vyprovázel jsem jí cestou z domu a vzpomínám si, jak se mě u vchodových dveří s úsměvem zeptala "chodíš s nějakou dívkou?". Srdce mi poskočilo radostí, už jsem se viděl, že navzdory všem pravidlům to třeba nějak jde přece jen zařídit a třeba ve výjimečných situacích, kdy jsou si duše hodně blízko, jde udělat výjimku. "Ne, nechodím", odvětil jsem a ona na to "tak to jsem ráda...", má bujná fantazie okamžitě v mé hlavě doplnila, že věta bude pokračovat "tak to spolu můžeme úplně normálně chodit" a já byl na chvíli zaplaven dokonalým štěstím. Následovala ledová sprcha "nikoho ani nehledej, byl by to pak problém, guru stejně říká, že ti co jsou sami mohou dělat ten nejrychlejší duchovní pokrok". "Aha... jo, no to je skvělý", snažil jsem se usmívat a přitom uvnitř překonat pachut' zklamání z její reakce. Netrvalo dlouho co jsem zjistil, že duše té dívky nepřišla na cestu sama, ale s jiným chlapcem z pražského Centra Sri Chinmoye, kterého jsem už v té době také znal. Oba se později stali leadery pražského Centra a jsou jimi do dnes.

Tedy skoro po půl roce, co nevěděli co se mnou, jednoho dne po společné meditaci za mnou přišli s radostnou zprávou, že je změna a ta podmínka s tím věkem se pro nás mění na 18 let, protože přece v ČR je plnoletost od 18ti a že prý guru souhlasí s tím, že by to mělo být dle zákona o plnoletosti v dané zemi, ne globálně dle plnoletosti v americe. Když jsem to sdělil doma, reakce mého otce byla "už jsem byl nalomenej, že ti ten papír podepíšu, ale tím že se takhle mění předem stanovená pravidla jak se to komu hodí, tak tím je to pro mě definitivně sekta a jsem zásadně proti tomu". Z čehož jsem neměl radost a vedlo to k ještě většímu nepochopení mezi mnou a rodiči, nicméně to již nic neměnilo na tom, že jsem obratem svou fotku mohl poslat. Vše se podařilo a během července 1996 mi bylo potvrzeno přijetí - byl jsem konečně oficiálně žákem Sri Chinmoye, měl jsem svého gurua, kterým není nikdo jiný, než žijící avatar, božské vtělení jako byl Ježíš, Kršna, Buddha, jak se špitalo uvnitř společenství. Teď už mě čeká jen sluncem zalitá stezka, na jejímž konci na je realizace nejvyššího Boha, samadhi, samsára - věčné spojení vědomí s nekonečným jsoucnem - návrat kapky do oceánu.

Kapitola 2: Kapka v oceánu

Byly letní prázdniny a mě čekala nová životní etapa - přesun do Prahy, kde jsem měl od října nastoupit na denní studium ČVUT fakulty elektrotechnické. Měl jsem více možností kam se vydat na studia, měl jsem dobrý prospěch a byl jsem přijat na všechny 3 školy, kam jsem si podal přihlášku. Vybral jsem si Prahu, dobré jméno ČVUT byla jen záminka, ten skutečný důvod bylo Centrum Sri Chinmoye, které zde mělo být opravdu veliké a hlavně, byli zde lidé které jsem znal z Budějovic (ehm, včetně té dívky, co vedla kurzy). Byla to veliká změna, na kterou jsem si špatně zvykal. Na strahovských kolejích jsem bydlel v malé "králíkárně" se spolubydlícím, který neměl pochopení pro mé ranní strašení před improvizovaným oltářem v rohu pokoje, odkud ho často budil můj zpěv předepsaných písní, které jsme jako žáci měli povinnost zpívat každý den po ranní meditaci (Invocation, Jiban Debata, Bhulite Dyona),

nejednou po mě hodil pantoflem. Učivo ve škole na mě působilo jako velmi obtížné a nezáživné, snad jediné co mě bavilo velmi byla psychologie, kterou nám přednášel svérázný pan profesor, co se zabýval hypnózou, změnami stavů vědomí a na svých přednáškách zmiňoval i učení Sri Aurobinda (Sri Chinmoy přišel do ameriky ze Sri Aurobindo ashramu). Psychologie byl ostatně jediný předmět, kde jsem měl za 1 a zápočet v kapse. S ostatními předměty to byla tragédie, na čemž se podepsal jednak fakt, že jsem byl uzavřený a nepronikl jsem do party studentů - nechtěl jsem, byli neduchovní, chodili do hospody, snižovali by mé pečlivě meditacemi budované vyšší vědomí, a samozřejmě fakt, že jsem měl i jiné zájmy než byla škola, které žraly relativně dost času. Byl jsem konečně pryč od rodičů, kteří byli proti mým meditacím a měl jsem konečně částečnou svobodu věnovat se těmto věcem tak, jak já sám uznám za vhodné. Kromě vlastních meditací, čtení duchovních knih, běhání a samozřejmě společných meditací s žáky v pražském Centru jsem chtěl i pomáhat, ať už to bylo s plagátováním na přednášky, na které jsem chodil se utvrzovat v tom, že to co dělám je to nejlepší pro mou duši, která je věčná na rozdíl od této krátké inkarnace v tomto fyzickém těle, tak i nesobeckou službou v božských podnicích. Ovšem ta počáteční zamilovanosti do duchovní cesty jako kdyby vyprchávala a já jsem se i vzhledem k okolnostem už necítil tak šťastný. Ačkoliv mi bylo vždy žáky vštěpováno "odevzdej se guruovu světlu, on tě povede". Začínal jsem vnímat své selhávání jako studenta ČVUT, zde to guruovo vedení nějak vůbec nefungovalo. Programování, ve kterém jsem byl na střední škole jeden z nejlepších a které na ČVUT bylo v prvním ročníku bohužel stejně jen hodně okrajové, už mě tak netáhlo. Nebyl to ani tak důvod, že jsem na koleji neměl počítač, tím hlavním důvodem bylo, že guru nemá rád počítače a programovat na počítači znamená být v mysli a ne v srdci, takže další věc co mě odvádí od mého duchovního pokroku. Proč se tím tedy zbytečně zatěžovat? Dokonce ani pražské Centrum Sri Chinmoye mě nenaplňovalo tak, jako období začátků v Budějovicích. Tam jsme byli jako rodina, v Praze už jsem se tak necítil, byl jsem jeden z mnoha. Vzpomínám si, jak se mě jednou dívka z kurzů zeptala "jak se ti líbí v pražském Centru?" a já jí odpověděl, že je to jiné, takové hodně dynamické, ale že se mi stýská po Budějovickém Centru. Načež mě zpražila pohledem a zareagovala "stýská??? cože? to snad ne". Asi jsem si dovolil pustit příliš své emoce na špacír. Přesto přese všechno Centrum Sri Chinmoye a společnost žáků byl pro mě únik z reality neúspěchu a stále místo, kde jsem se v Praze cítil nejlépe. Rodiče mě drželi zkrátka co se financí týče, musel jsem všechny výdaje vést a prokazovat za co jsem co utratil. Měli k tomu dobrý důvod: nechtěli, abych finance utrácel za aktivity v sektě. Vedle těch každodenních pravidel a povinností totiž k životu žáka Sri Chinmoye patřilo, že se bude účastnit víkendových setkání Joy Days, které se pořádaly zhruba jednou za měsíc v rámci země (Česko-Slovensko) a jednou za čtvrtletí se pořádaly velké Joy Days v Německu nebo ve Švýcarsku, kam se sjížděli žáci z Rakouska, Německa, Švýcarska, Čech a Slovenska. Minimálně jednou za rok měl žák povinnost (i když byly určité výjimky) zavítat do New Yorku na slavnosti (slavnosti byly 2x ročně - v dubnu slavnost příchodu Sri Chinmoye na západ a v srpnu jeho narozeniny) a dalším levellem, který přišel v Čechách až trochu později, byly "Vánoční výlety", kdy se Sri Chinmoy vydával s žáky během zimního období do teplých exotických krajín. Toto všechno bylo poměrně finančně dost náročné. Nedělal jsem si iluze, že se mi již v prvním roce svého žakovského života podaří našetřit si na letenku do New Yorku, nicméně očekávalo se, že se minimálně sem tam nějakého Joy Daye zúčastním, i jako chudý student. Nezbylo mi, než si na tyto aktivity vydělat brigádami, často to byl třeba sběr odpadků v rámci Pražských služeb a někdy se poštěstila i nějaká brigáda v božském podniku. To vše bohužel na úkor času, kdy jsem měl sedět ve škole na přednáškách. Ovšem bylo to stále jen pár stovek, co tak akorát vystačilo sem tam na cestu a ubytování na nějaký

ten česko-slovenský Joy Day. Větší příležitost přivýdělků přišla až o prázdninách, kdy jeden z členů ze Sri Chinmoy Centra, se kterým jsme si byli v té době blízcí (asi po dvou letech z cesty odešel) - studoval na stejné fakultě ve třetím ročníku, se rozhodl odcestovat na celý měsíc do New Yorku na srpnové slavnosti. Měl bokovku ve firmě (nešlo o božský podnik), která byla autorizovaným dealerem Hewlett-Packard a zabývala se prodejem, zákaznickými instalacemi a servisem počítačů a periférií této značky, odkud ho tak docela nechtěli na celý měsíc pustit, dokud jim nezajistí náhradu, kterou jsem se nakonec stal já. Ve svém svědomí jsem si již dostatečně omluvil, že servis výpočetní techniky nemusí být tak "v mysli" jako samotné programování a tudíž, že byt' jde o práci s počítači, nemusí to nutně snižovat mé duchovní vědomí a šel jsem do toho. Koleje na Strahově nebyly v provozu a já jsem byl vděčný, že mi dlouholetí žáci nabídli na tento měsíc bydlení u nich v "ašrámu", což byl 3-pokojový byt v Malé Štěpánské, kde dva pokoje byly obydlené a jeden pokoj byl tou dobou volný. Měl jsem příležitost si konečně vydělat dost peněz pro cesty na Joy Days a to ještě k tomu prací v oboru servisu výpočetní techniky, čili oblast která mi blízká z období na průmyslovce. Ve firmě jsem se celkem rychle chytil a byl jsem schopen práci mého duchovního bratra plně zastat. Jelikož mě ta práce bavila a konečně jsem po dlouhé době cítil, že dělám něco smysluplného, domluvil jsem se s vedením, že bych pro ně pracoval i během školního roku. Rozhodl jsem se pro půl úvazek s tím, že si ten čas na to při studiu nějak najdu. Konečně jsem měl možnost mít nějaký stabilní příjem, díky kterému si třeba do příštích prázdnin našetřím na cestu do New Yorku. Když jsem s tím rodiče seznámil, zcela zastavili finanční sponzoring - když si samostatně vydělávám, ať si tedy platím svůj život na vysoké škole sám. Neměl jsem s tím žádný problém. Školu jsem začal flákat ještě více. Do třetího semestru jsem se dostal s odřenýma ušima. Měl jsem sice minimum kreditů, ale začal jsem cítit velký průšvih vzhledem k tomu, že ani z jednoho semestru jsem neměl zápočet z matematiky. Sice jsem si svůj pracovní rozvrh ve firmě naplánoval tak, aby se mi nekryl se školním rozvrhem. Jenže nešlo to - byl jsem velmi unavený a dopracoval jsem se do stádia, kdy jsem do školy docházel už jen na povinná cvičení a na přednášky, kde se neřešila docházka, jsem kašlal. Po ranní meditaci jsem si většinou ještě lehnul a dospával jsem mezi tím, co již dopolední přednášky dávno běžely. Na konci semestru jsem opět neudělal zkoušku z matematiky, jak se dalo předpokládat a nezískal dostatečný počet kreditů pro postup do dalšího, což byl můj definitivní konec studia na ČVUT. Do firmy jsem posléze nastoupil na plný úvazek a odstěhoval se do "ašrámu" na Zbraslav, kde mi jeden starší žák Sri Chinmoye nabídl možnost pronájmu pokoje v jeho vile za velmi příznivou cenu. Teprve v tuto chvíli jsem se začal cítit opravdu svobodně: žil jsem v domě s žáky (bydleli jsme tam tři), měl jsem práci která mě bavila a byla slušně placená a konečně jsem měl možnost plně se soustředit na duchovní život žáka Sri Chinmoye se vším všudy, teď už to bude jenom skvělé.

V České Republice byla tou dobou ještě stále povinná vojenská služba. Bylo mi jasné, že se po mě začnou shánět, jakmile se příslušné úřady dozvědí, že jsem ukončil studia. Ale měl jsem to vymyšlené - až se ozvou, tak řeknu, že chci nastoupit na civilní službu a pak si najdu nějakou neziskovku nebo školu, kde bych se ideálně staral o výpočetní techniku (mohu nabídnout bohaté zkušenosti) a bude to v klidu, příjem bude sice nízký, ale určitě se domluví v práci, že bych tam chodil zase dělat na částečný úvazek a nějak se tím ten rok a půl prokoušu. Přece nepůjdu na vojnu! Jak bych tam ráno meditoval a zpíval předepsané písně někde na palandě na ubikaci mezi desítkou neaspirujících nevědomců? Ještě bych se za to mohl stát terčem šikany! Vařili by mi tam v kuchyni vegetariánskou stravu jen kvůli mému přesvědčení? A co společné meditace v Centru, které jsou povinné alespoň jednou

týdně? Nemyslitelné. Dlouho to netrvalo a přišel povolávací rozkaz. Sepsal jsem si žádost o civilní službu (vzor stažený z internetu) a na požadovaný termín jsem se dostavil na vojenský úřad v Českých Budějovicích. Bylo to akorát po víkendu, kdy jsme se vraceli ze Švýcarského Joy Daye. Jaké bylo mé překvapení, když do místnosti vstoupil velitel a všem brancům oznámil, který den se mají hlásit u jakého vojenského útvaru a že jsme tímto aktem oficiálně odvedeni. Začal jsem tam bezmocně mávat papírem, že já chci přece tu civilní službu!? Bylo mi oznámeno, že to jsem ale měl nahlásit dříve, teď už je pozdě. Jediná okolnost, která by mohla toto rozhodnutí změnit je, když bych prokázal, že hodlám pokračovat ve studiu, což doložím potvrzením z příslušné školy a teprve pak bych měl opět možnost požádat o civilní službu. Plus samozřejmě zaplatím pokutu za to, že jsem pokračování ve studiu včas řádně neoznámil. Začal jsem honem řešit kde sehnat potvrzení o studiu, byť jsem o další studium již zájem vůbec neměl. V první řadě jsem se zkusil znovu přihlásit na přijímačky na ČVUT fakultu elektrotechniky, odkud mě vyhodili. Naivně jsem si myslel, že napodruhé by mi to třeba šlo lépe. Přijímačky jsem neudělal, evidentně jsem za ty roky zhloupl, matematické příklady ze střední školy jsem již nedokázal vyřešit. Moje poslední záchrana byla podat si přihlášku ke studiu na jazykové škole, kde se přijímačky moc neřešily, důležité bylo, že student zaplatil. O studium na jazykovce jsem neměl absolutně žádný zájem, šlo mi skutečně jen o ten papír. Vyplnil jsem přihlášku, vysolil 20000 Kč a potvrzení o nástupu ke studiu bylo zanedlouho v kapse. Na úřadě jsem doložil, že pokračuji ve studiu, zaplatil pokutu a rovnou odevzdal papír s žádostí o civilní službu, až po mě příště zase půjdou. Na jazykovou školu jsem již nenastoupil.

Měl jsem opět možnost hodit to na rok za hlavu, pracovat dál na plný úvazek a našetřit si na tu vytouženou cestu za mistrem do New Yorku, kde dostanu požehnání a budu osvícen božským světlem. Třeba se konečně i vyrovnám se svými chťiči, které pocházejí z nízkých zvířecích pudů a možná ve mě guru zahlédne i něco speciálního a já dostanu duchovní jméno.

Kapitola 3: Guru se o mě postará

V srpnu roku 1998 se to konečně podařilo, letěl jsem na dva týdny na slavnosti do New Yorku. Záblesky světla se ovšem nekonaly, nekonala se ani transformace nízkých zvířecích pudů. Chybu jsem hledal v sobě, nebyl jsem evidentně v dostatečně vysokém vědomí, abych mohl přijmout gurovo světlo a nechat se jím pročistit. Musím asi více meditovat, více na sobě pracovat, příště to třeba bude lepší. Navenek jsem mezi žáky samozřejmě překypoval nadšením a po návratu zpátky domů jsem nešetřil superlativy jak to bylo úžasné a vyprávěl jiným žáků co tam nebyli zážitky, jak jsme měli před guruem vystoupení jako celé Československo, jak nám guru žehnal a jak to bylo všechno "waaaaau".

Přišel podzim a s ním se dostavila deprese, která v mém případě přicházela následně v tento čas s železnou pravidelností každým rokem po návratu ze srpnových slavností. Měl jsem pocit, že to nejlepší na co jsem se za ty roky nejvíc těšil mi tak nějak proteklo mezi prsty a já se cítil nenaplněný a nyní už následuje jenom šed' všedních dnů. Svěřovat se o těchto pocitech svým "přátelům" z Centra? Vždyť přece už vím jak je to s těmi emocemi - jsou dovolené jen ty emoce vyjadřující nadšení nebo dojetí štěstím z života na duchovní cestě. Jiné emoce nebyly dovoleny (viz reakce "na stýská se mi po Budějovickém Centru"). A když bych se přeci jen někomu svěřil, co mi na to asi tak řekne? "Musíš víc meditovat" nebo "pojd' s náma plakátovat, to tě přivede na jiné myšlenky", o takové rady jsem nestál.

Meditace samotná mi v tomhle moc nepomáhala. Krásné zážitky z vlastní meditace, které jsem měl v době, kdy jsem v Budějovicích navštěvoval kurzy, se už bohužel nedostavovaly, už jsem na ně prakticky zapomněl. Meditace se smrškla jen na bezmyšlenkovité civění doprostřed čela transcendentálního obrazu, stále jsem očekával že něco přijde, že mi guru sešle nějaký zážitek, ale nic. Dokázal jsem ztišit svou mysl, ale nedokázal jsem dělat nic se svými emocemi. Z celé meditační aktivity mě naplňoval už jen zpěv guruových písní. Čtení guruovo knížek už mě nebavilo, přišlo mi to všechno na stejné brdo a plytké, poslouchání guruovo hudby interpretované jím samotným nebo jeho žáky mě též omrzelo. Ale guru si mě pro tuto cestu přece vybral, moje duše mu dala slib, musím pokračovat dál. Duchovní krize přijde a zase odejde, zase přijdou lepší časy. Začal jsem si hledat jinou hudbu, jiné záliby, postavil jsem si v práci počítač na to, abych na něm mohl hrát hry a rozjížděla se pomalu i éra vypalování filmů na CDčka a jejich sledování na počítači. Nebyly to přece zakázané věci. Měli jsme sice pravidlo, že se máme udržovat v guruovo vědomí co největší část dne, ale 24 hodin to nikdo z žáků nedokázal, občas je potřeba si ulevit a pustit si třeba nějaký hezký film, však jsem slyšel i z vyprávění jak se žáci v guruovo domě v New Yorku s ním dívají někdy na filmy. Stále jsem se cítil fajn na společných meditacích v Centru a ve společnosti žáků, ale hledal jsem únik. To co bylo předtím mým únikem se nyní stalo mou tvrdou realitou - "novým mainstreamem", ze kterého jsem opět hledal únik. Každodenní běhání už bylo dávno minulostí, na jednom z běhů míru jsem si poškodil koleno a byl jsem již nějaký čas z běhání vyřazen. Spojili jsme se s několika kamarády v Centru a začali jsme spolu chodit do posilovny a na umělou stěnu, později jsme podnikali i výlety na skály na Srbsku. Dodržovali jsme tedy pravidlo, že udržujeme svůj vitál čistý díky jiným druhům sportu, než je běhání, na což nemohl říct nikdo ani popel. Pomalu ale jistě jsem se začal dostávat do režimu "co není zakázáno, to je povoleno" s tím, že si budu dělat co chci, ale stále v rámci pravidel, protože se chci dále vézt v guruovo zlaté lodi. Guru se o mě postará, zařídí abych v mém životě řešil přesně to, co moje duše potřebuje abych řešil a až přijde ta správná chvíle, opět ve mě silně zahoří plamen duchovní aspirace. Nic není přece náhoda, on jako zkušený lodivod vede svou loď přesně tudy, kudy je potřeba za každého počasí.

Termín nástupu na civilní službu se blížil. Věděl jsem, že když si nezajistím něco sám, budu přidělen tam kam se úřady uznají za vhodné, třeba do nemocnice, kde budu gerontům utírat zadky. Je to sice stále lepší než na vojně, ale i tak to byla děsivá představa dělat civilku v nemocnici. Nahlásil jsem si trvalé bydliště na Prahu Zbraslav, kde jsem žil, to byl první krok. Pak jsem začal objíždět neziskovky a školy, jestli by se jim nehodil člověk na civilní službu. Podařilo se mi sehnat něco na Praze - Východ, ovšem zjistil jsem, že je mi to houby platné, protože civilní službu musím vykonávat v rámci té městské části, kde mám trvalé bydliště. V úvahu přicházela tedy pouze Praha 5, kde se mi nepodařilo najít nic. A tak se stalo, že jsem byl nakonec přidělen do Nemocnice na Homolce. Na poslední chvíli jsem ještě doufal, že se třeba s ředitelkou dohodnu na něčem v IT oboru, tam ale bylo plno a civilní službu jsem tedy nakonec dostal za úkol vykonávat na kardiostimulačním sále jako sanitář. Musel jsem se naučit spoustu věcí, jak připravit pacienta na výkon implantace kardiostimulátoru nebo na ablaci. Pokaždé se zapojovalo jinak EKG a bylo potřeba pacienta jinde oholit - v tříselech nebo na hrudníku a tak dále. Byl jsem ráno ten první člověk na sále, bylo nutné přivést nástroje ze sterilizace, sterilně zabalit rentgen, aby na něj mohli doktoři sahat během výkonu, po každém pacientovi vždy čistě povléknout prostěradlem stůl. Při výkonu být neustále k dispozici na jakémkoliv zavolání doktorů okamžitě přiskočit a udělat co je třeba - zajet s rentgenem, případně i pomoci s měřením stimulačních prahů. Zpočátku jsem to vnímal jako velmi náročné, časem jsem si ale zvykl. Byla to opravdu zajímavá zkušenost, za

kteřou jsem byl nakonec docela rád - hodně mě to naučilo, např. reagovat pohotově, když jde do tuhého. Sanitáři jsme byli dva a střídali jsme se vždy v jednu odpoledne, byla tedy vždy buď ranní nebo odpolední služba. Odpolední služba byla s rizikem, že se mohla protáhnout do pozdních večerních hodin, speciálně pokud se zde experimentovalo s metodami jako je 3D mapování srdce, na což k nám jezdil indický doktor žijící v Bostonu. Díky provozu ranní-odpolední jsem byl schopen opět najít prostor pro nějaký částečný režim práce ve svém původním zaměstnání. Bylo mi jasné, že z životního minima, které člověk na civilní službě dostával, se dá vyžít snad jedině na mama-hotelu, což nebyl můj případ.

Kapitola 4: Pro Gurua cokoliv

Sri Chinmoy Centrum je známo pořádáním ultraběhů všeho druhu. V Čechách se pravidelně každý rok konal 6/12-hodinový běh v Pražské Stromovce a později i 48/24/12-hodinový běh na Kladně. Těchto akcí jsem se od začátku co jsem byl v Praze zúčastňoval nikoliv jako závodník, nýbrž jako pomocník. Vždy bylo potřeba spousta lidí, kteří běžcům počítali uběhlá kola a těch, kteří pomáhali na občerstvovacích stanicích. Zároveň byli vítáni i všichni ti, co běžce povzbuzují. Za tímto účelem byly na trati později zřizovány hudební stánky, kde se v duchu manifestace guruova světla skrze jeho písně sešli chlapci nebo dívky (samozřejmě vždy zásadně odděleně), co hrají na nějaký hudební nástroj a své povzbuzování realizovali hudební formou. Zpočátku zde nebylo žádné nebo velmi špatné ozvučení a hudebníci nebyly nijak secvičení. Působilo to celé jako Hare Kršna hnutí, kdy všichni v rauši zpívají dokola nějakou píseň, bubnují do všeho co je po ruce a nástroje unizóno se zpěvem hrají ústřední melodii. Vzhledem k tomu, že jsem až do střední školy chodil do hudební školy učit se hrát na housle, cítil jsem jako svou povinnost, že to je má příležitost a svou pomoc na počítačací a občerstvovací stanici jsem střídal s připojováním se do této kakofonie. Nebyl jsem žádný úžasný sólový houslista, ve škole jsem hrával v orchestru druhé nebo třetí housle, hraní tedy vždy zásadně podle not, ani zde jsem nijak nevynikal. Bylo to fajn, ale nebyl to žádný nevšední zážitek, bylo to vlastně podstatně horší zážitek, než to hraní v dětském orchestru, na které jsem mimochodem vzpomínal moc rád.

Změna přišla kolem roku, co jsem nastoupil na civilní službu. Konal se opět 6/12 běh ve Stromovce a zavítali k nám i žáci ze Slovenska. Leader Bratislavského Centra hrál v hudebním stanu na kytaru společně s druhým chlapcem na klávesy a třetím na flétnu. Měli s sebou ozvučení, každý měl svůj vlastní mikrofon na zpěv a hráli ve stoje. Guruovo písničky byly krásně harmonicky zaranžované, klávesák i kytarista hráli akordový doprovod a mezi zpěvy flétnista perfektně improvizoval - z hraní šla úžasná energie. Nabídli mi, jestli bych se k nim nezkusil přidat na housle, což jsem s nadšením přijal. Najednou jsem se cítil jako kdybych hrál zase v orchestru, hrálo se mi s nimi fantasticky a já si po několika letech hraní na housle zase užíval. Po skončení akce mě kluci chválili, že ty housle zněly moc pěkně a že příště to dáme zase dohromady. Znal jsem je z Joy Days, mívali tam vystoupení, leader bratislavského Centra ale hrával spíše na tabla, klávesák na harmónium, na tom běhu to byl ovšem úplně jiný zážitek, bylo to takové dynamičtější, živější, dravější, dávalo mi to mnohem větší radost a věřím že i samotným běžcům.

Do zbraslavského "ašrámu" se po několika letech práce v božském podniku ve švýcarském Zurrihu přistěhoval spolubydlící, kterého jsem znal již z Budějovic, protože jednou zaskakoval ve vedení kurzu meditace, kterého jsem se účastnil. Vnímал jsem ho jako velmi intelektuálního, pokročilého staršího žáka, který měl načteno velké množství duchovních

knih, budil ve mě zpočátku respekt. Později jsem zjistil, že nečte jen duchovní knížky, ale že je velkým čtenářem fantasy knih a jednou za mnou přišel i s přáním, jestli bych mu nepostavil počítač. Tou dobou se objevila fantasy RPG hra Baldur's Gate, kterou si jako fanoušek fantasy musel zahrát. Mimochodem později jsme se dopracovali až k tomu, že jsme spolu po domácí síti hráli Diablo v multiplayeru. Můj spolubydlící se časem přidal ke zpívání ve skupině, kterou vedl právě leader Bratislavského Centra - tou dobou dostává duchovní jméno "Japaka" a skupina si začíná říkat "Japaka's Group". Zkoušky se konaly obvykle v Bratislavě. Jednou mě můj spolubydlící přesvědčil, abych na tu zkoušku vyrazil s ním, ať s sebou vezmu housle, že to můžu s nimi zkusit. Na zkoušce byli kromě kluků, se kterými jsem hrál na běhu i řada dalších lidí, kteří se účastnili třeba jen zpěvem, případně hrou na perkuse. Nebyl to pro mě sice tak euforický zážitek jako na běhu, ale i tak jsem to vnímal jako jedno z nejlepších uplatnění mého hraní na housle. Stal jsem se od té chvíle oficiálně členem Japaka's Group a začal jsem s nimi vystupovat na koncertech. Koncerty se konaly obvykle jako doplněk přednášky o meditaci. Konaly se v menších prostorách, byly čistě akustické bez ozvučení, seděli jsme na zemi se zkříženýma nohama, noty položené na zemi před sebou. Byl to takový indický styl, Japaka hrál někdy na tabla, někdy na kytaru, o hlavní doprovod se staralo harmonium. Zhruba dvakrát ročně jsme podnikali několikadenní turné v zemích bývalého východního bloku a na balkáně. S kluky ve skupině byla sranda, díky společným zážitkům jsme byli všichni naladěni na stejnou vlnu a ty naše výjezdy jsme si skvěle užívali. Měl jsem radost, že jsem konečně našel na duchovní cestě své místo - pomáhám s manifestací guruova světla skrze jeho písně a je to něco co mě baví a naplňuje.

Po skončení civilní služby se vracím naplno do IT firmy, v níž jsem si do té doby přivydělával na částečný úvazek. Firma se za ty roky změnila - velcí klienti, co nám nám generovaly největší zisky, jako třeba Český Telecom, kterým jsme dodávali Hewlett-Packard počítače, servery a tiskárny, přišli na to, že proč by měli platit autorizovaným dealerům, když si můžou udělat certifikace sami a odebírat zboží přímo od hlavních dodavatelů. Malý obchůdek v Gorazdově, kde jsem těch pár let pracoval byl odsouzen ke krachu. Firma se postupně přeorientovala na outsourcing IT služeb jako jsou správy sítí, ale ani tohle bohužel příliš nešlo a začínal jsem vnímat, že se firma pomalu ale jistě řítí ke svému krachu. Několikrát jsem byl v minulosti staršími žáky vyzván, jestli bych nechtěl nastoupit do božského podniku Madal Bal, že zde shánějí logistika. To jsem vždy odmítal, jednak jsem už věděl, že IT obor je mé poslání a jednak se mi nechtělo do centrálního skladu ve Zlíně. Ovšem shodou okolností zrovna v období, kdy jsem začal zvažovat svůj konec v IT firmě přišla přeci jen nabídka, o které jsem uvažovat začal: jednalo se o doplňkový vývoj skladového systému pro Madal Bal. Vyžadovalo to znalost jazyka SQL a drobné úpravy v HTML formulářích. Z okruhu žáků jsem se jevil jako nejvhodnější kandidát, byť jsem tyto znalosti neměl a v minulosti jsem se zařekl, že k programování se vracet nebudu, je to přeci jenom o intenzivním přemýšlení a já mám být přece jako žák ve svém srdci, mysl zaměstnávat pokud možno co nejméně. Jenže když je to pro božský podnik s požehnáním guru, tak je to přeci jen něco trochu jiného. Nastoupil jsem tedy do Madal Bal. Zpracoval jsem se poměrně rychle, k velké radosti mého šéfa, který byl původně na tuto práci sám, později se mohl přeorientovat čistě na analýzu jak by šlo splnit požadavky, které vedení na systém mělo. Vývoj jsme dělali v Praze a společně jsme jednou za dva týdny jezdili někdy na den, někdy na celý týden do Zlína, podle toho jak bylo potřeba tam být - zde se vždy integrovaly do produkčního prostředí změny, které jsme v Praze v klidu připravili. Až na ty příliš časté cesty do Zlína a provizorní přespávání v různých chlapeckých "ašrámech" ve spacácích na zemi to nebylo špatné. Finančně jsem si polepšil a práce mě naplňovala dokonce více než práce

ve firmě předešlé. Hlavně jsem pracoval v božském podniku a byl jsem přesvědčen, že už jenom tím, že tam jsem, je zárukou kvalitního duchovního života. Má duše je přece ve všech ohledech v dobrých rukou guru, s žáky žiji v "ašrámu", pracuji v božském podniku s žáky a manifestuji světlo nejvyššího skrze guruovo písně na koncertech Japaka's Group, což je pro mě nejen poslání, ale i zábava. Konečně jsem našel své pravé místo a dokonalé uplatnění pro mou duši na duchovní cestě.

Kolem roku 2001 se ke kapele připojuje několik dalších hudebníků, aranžmá písní a speciálně mezihry jsou stále košatější a mění se neformální název Japaka's Group na oficiální Japaka Orchestra. V roce 2002 jsme se usnesli, že uzrál čas na natočení prvního alba. Věděli jsme, že nejlepší atmosféra je vždy na koncertě, rozhodli jsme se tedy nahrát album jako živák, což se realizovalo, ale s výsledkem nebyl nikdo z nás spokojen a po několika dalších pokusech jsme tuto cestu zavrhlí. Japakovi se následně podařilo zajistit nahrávací studio v Trnavě, kde již před lety učinil v jiném složení pokus s nahráním jedné písně. Dospěli jsme k tomu, že toto bude ta nejlepší cesta. A opravdu byla, nahrávka měla (po zpracování šikovným panem zvukařem) fantastický zvuk... tedy s výjimkou zpěvů, z těch jsme nadšení příliš nebyli, ale čistota nástrojů a přesnost byla asi to nejlepší, co jsme mohli dokázat. Album jsme pojmenovali "Living in the Heart" (což byla částečně parafráze názvu písně George Harrisona "Living in the Material World", to jsme si prosadili hlavně já a kolega kytarista z Brna). Mělo mezi žáky obrovský úspěch, speciálně po vystoupení na slavnostech v New Yorku před guruem na jaře roku 2003, jeho "wau - wau - wau" a potlesku stovek žáků ve stoje. Ze dne na den jsme byli slavní (v rámci žákovské komunity) a zásoba alb, co jsme tam přivezli s sebou se velmi rychle prodala. Dostali jsme nabídky na turné po Itálii a dalších zemích, kde jsme do té doby ještě nehráli. Netrvalo dlouho a Japaka začal být bombardován požadavky na natočení dalšího alba. Za ta léta jsme měli materiálu dostatek a tak o rok později na jaře opět nastupujeme do studia a natáčíme album "Inner Journey", které bylo za celý další rok zkoušek a koncertů zase o kousek hudebně vyzrálejší než album první.

Kapitola 5: První praskliny

V roce 2001 se na internetu objevují první zpovědi o sexuálním zneužívání žákyň ze strany Sri Chinmoye. Center leadeři mají vážné promluvy při společných setkáních, že guru výslovně zakazuje svým žákům, aby si na internetu zkoušeli hledat jeho jméno. Sexuální zneužívání přímo nezmiňují, obcházejí to spíše obecným tvrzením, že bychom tam mohli narazit na nějaké falešné výplody chorých myslí zhrzených ex-členů, kteří se snaží na guru házet smyšlenou špínu a že by tito lidé spíše potřebovali pomoc psychiatra. Čtení něčeho takového nám určitě nijak nepomůže, pouze to do naší mysli vnese pochybnosti, které nás úplně zbytečně zpomalí v našem duchovním pokroku. Zároveň jsme dostali varování, že jak se provalí, že někdo toto porušil, bude muset okamžitě opustit duchovní cestu, až takhle vážné to bylo. Také jsme byli důrazně upozorněni, že pokud nám dorazí do poštovní schránky dopis od některého z ex-členů, vůbec ho nemáme číst, máme ho bez váhání roztrhat a hodit do koše. V průběhu následujících cca dvou let si Chinmoy postupně zřejmě i na popud svých nejbližších žáků uvědomil, že počítače a internet již nemůže dál ignorovat a nejlepší obranou bude útok. Vytratily se řeči "guru nemá rád počítače" a začala se budovat armáda ajťáků, kteří vybudují server a záplavu stránek na něm, jenž budou prezentovat a oslavovat všechny aktivity, kterým se guru věnuje. Cílem bylo, na kohokoliv kdo si do vyhledávače zadá "Sri Chinmoy", vyskočily v první řadě ty "správné" a guruem požehnané

stránky. Vzniká projekt "Vasudeva server", kde kromě samotného obsahu webových stránek je požadavek i na zajištění neustálé dostupnosti serveru, tedy i s ním spojený aktivní monitoring, kdy jakmile některý z kritických webů vypadne, musí být k dispozici ihned člověk, který problém začne obratem řešit. Do projektu se koncem roku 2003 zapojuje i můj přímý nadřízený z Madal Bal a zanedlouho povolává i mě se slovy, že tohle je věc, která má aktuálně teď pro gurua ten nejvyšší význam - není nic důležitějšího. Byl jsem zapojen převážně do projektu monitoringu, v rámci kterého jsem uváděl do provozu nástroj, který byl schopen okamžitě volat na mobil v momentě, kdy došlo k výpadku některého z webů. Ihned po zapojení do projektu jsem byl bez prodlení omluven z veškerých ostatních aktivit... ne omluven, byly mi v podstatě zakázány. Nesměl jsem na Joy Days, nesměl po mě nikdo z ostatních žáků nic chtít, existovala jenom práce pro Madal Bal a po práci a o víkendech práce na Vasudeva Serveru. Jediné co bylo z ostatních žákovských aktivit dovoleno bylo chození na pravidelnou týdenní meditaci v Centru. Dokonce v New Yorku jsme nesměli být ani přítomni na kurtu, kde ostatní žáci trávili čas s guruem. Byli jsme zavřeni a celé slavnosti jsme intenzivně pracovali. Jediný moment, kdy jsme se mohli zvednout od počítače byl, když byl na kurtu prašád (jídlo podávané po meditaci prostoupené božím světlem, podávalo se obvykle v momentě, kdy guru s kurtu odcházel), který jsme si vzali a mazali zpátky ke strojům. A co bylo pro mě úplně nejhorší: nesměl jsem se vůbec účastnit zkoušek a koncertů s Japaka Orchestra. Byl to obrovský tlak, který mě hrozně vyčerpával po všech stránkách. Uklidňoval jsem se tím, že je to prostě nutné, guru na to klade nejvyšší důraz a doufejme že se to brzy nějak stabilizuje, projekt se dokončí a ten tlak je jen dočasný.

V této těžké době jsem si v Centru všiml jedné nové žákyně, často jsme se setkali pohledy a její kouzelný úsměv víly mě naprosto učaroval. Kdykoliv jsem si tajně vybavil její tvář, potutelně jsem se usmíval jak měsíček na hnoji. Postupně jsem jí začal mít plnou hlavu a začal vyhledávat každou příležitost, kdy se naše pohledy střetnou. Došlo mi, že ztrácím hlavu a že jsem se platonicky zamiloval až po uši, ale takovým způsobem, jako se mi to nestalo za celý můj dosavadní život. A to jsem s ní do té doby ještě ani nepromluvil. Byl jsem skálopevně přesvědčený, že tohle souznění duší musí přece ona vnímat též a že určitě zažívá to samé. V nejtěžších chvílích jsem se rozhodl jít tomu naproti a hodit jí nějakou indicii - třeba poslat SMSku z anonymního čísla s přáním dobré noci. Učinil jsem takto několik marných pokusů bez odezvy. Asi při třetím pokusu, kdy jsem se stále více a více zkoušel marně odkrývat karty konečně zareagovala s dotazem, kdo jí to píše? Odpověděl jsem v duchu "však ty víš kdo"... Zanedlouho mě po společné meditaci v Centru oslovil pražský centerleader, že si musíme promluvit. Zavřeli jsme se v jedné z prázdných místností a tam mi sdělil, že si na mě stěžovala jedna dívka z Prahy, že jí furt píšu nějaké divné SMSky a že se to dostalo až ke guruovi. Guru mi prý dává poslední varování, mám toho okamžitě nechat a začít sekat dobrotu, jinak budu muset odejít z cesty. Krve by se ve mě nedořezal. Na místě jsem okamžitě slíbil, že všeho zanechám a že chci rozhodně zůstat na cestě. Zbytek večera jsem se cítil naprosto zničeně. Jak je možné, že to co jsem cítil celou dobu tak intenzivně ve svém srdci není pravda? Proč nemohu žít tím co cítím? Máme přece žít v srdci, ne v mysli a co si mám počít, když se srdce zamilovalo? Jestli do této chvíle mé soukromé meditace byly špatné, tak začaly být úplně o ničem. Kdykoliv jsem si sedl doma k oltáři, vraceli se mi myšlenky jen na tu dívku a nedokázal jsem se jich žádným způsobem zbavit, byl jsem totálně rozervaný na kusy. Nabyl jsem dojmu, že veškeré mé vysedávání u oltáře jen jítí ránu a že nejsem schopen v tom pokračovat. Už tak jsem byl naprosto vyčerpaný projektem Vasudeva Server, do toho ještě tohle. V podstatě to byl můj definitivní konec s veškerým snažením se o meditaci. Cítil jsem se úplně na dně a byl jsem zralý na

odchod z duchovní cesty, proč vůbec zůstat? Jenže v tu chvíli jsem si představil jak v tomto rozpoložení a vyčerpáný vším hledám, kde budu bydlet, kde budu pracovat, přijdu o všechny přátele kolem sebe, už nikdy nebudu hrát s Japaka Orchestra a tu dívku už pravděpodobně nikdy nepotkám a i kdyby, jako ex-členovi se mi vyhne velkým obloukem. Vnitřně jsem se zatvrdil a řekl jsem si: kašlu na meditaci, ve svém srdci si budu cítit co chci, budu dělat co mě baví, i když navenek budu dělat a říkat všechno co se ode mě čeká tak, abych se udržel v Centru a měl šanci jí zase někdy spatřit. Už jen ten pohled mi stačí ke štěstí, o nic víc se raději pokoušet nebudu, jen být tam kde je ona. Přesvědčoval jsem sám sebe, že se ta dívka někomu svěřila a ten někdo to musel nahlásit, třeba někde v hloubi srdce přeci jen cítí to co já, ale její svědomí jí nechce dovolit mít takové nečisté myšlenky.

Setkávání našich pohledů s onou vílou na dlouhou dobu skončilo, úsměv zmizel, vyhýbala se mi jak mohla a brzy zmizela z Prahy, přesunula se do Zlína kde dostala práci ve skladu Madal Bal. Zajímalo mě, kdo všechno o tom ví, jestli jen center leader, nebo jestli se to rozkřiklo mezi ostatní starší žáky, to jsem se nikdy nedozvěděl. V duchu "budu si dělat co chci" jsem svému šéfovi oznámil, že končím s projektem Vasudeva Server, že už to nezvládám. Překvapivě v tom nebyl žádný problém, byla to pro mě neskutečná úleva, najednou jsem měl pocit, že mám srašně moc volného času, mohl jsem si najednou vyrazit klidně s klukama plakátovat na přednášky, což mi oproti tomu přišlo jako celkem fajn relax. Začal jsem chodit normálně po práci kolem šesté hodiny večer domů, nevysedával jsem tam až do jedenácti do večera. A hlavně, vrátil jsem se po půlroce zpátky k Japaka Orchestra. Kluci mezi tím stihli vydat další album, které bylo čistě instrumentální na přání fanoušků (to přání jsem chápal, vnímání "nástroje super, zpěvy hrůza" jsme neměli sami) - použily se původní nahrávky z předchozích dvou alb a zpěvy se nahradily melodickými linkami nástrojů. Stále jsem se cítil součástí, protože mé housle na tomto albu zněly z původních nahrávek též, takže jsem nebyl až tak smutný, že mi něco uniklo. Japaka dokonce říkal, že beze mě to nebylo ono, moje housle už jsou v kapele integrovány natolik, že bez nich už kapela nemá ten charakteristický zvuk, což se mi rozhodně dobře posloučalo. Do Zlína na služební cesty jsem najednou začal jezdit rád, mohl jsem tam opět alespoň pohledem zavadit o mou lásku. Ta se asi po půl roce vrátila zpátky do Prahy, když se Rytířské otevíral nový Madal Bal obchod. Bydlela poblíž Vyšehradu a já tam bloudil každý den po práci se sluchátkama na uších a písněmi Petra Nováka jsem se utápěl ve svém žalu v naději, že jí tam třeba někdy zahlédnu. To se občas skutečně poštěstilo, nic víc jsem si netroufl, ale jako psychoterapie to fungovalo. Uvnitř jsem se nějak stabilizoval a když se mě někdo zeptal, jestli jsem šťastný, tak jsem byl schopen říct, že šťastný jsem - neříkal jsem proč (mou platonickou zamilovanost jsem vnímal jako štěstí, i když láska nebyla naplněna), jen nejsem spokojený. V čemž mi moji blízcí kamarádi z kapely jen těžko rozuměli, oni to měli obráceně - říkali, že jsou spokojení, ale nejsou šťastní. K tomuto upřímnému svěřování se mezi sebou jsme se samozřejmě dopracovali až po mnoha letech. S jedním kamarádem uvnitř kapely jsme si dokonce byli tak blízcí, že už jsme před sebou vůbec nic netajili, říkali jsme si naprosto všechno, včetně toho jaké dívky z Centra se nám líbí. I on trpěl platonickou neopětovanou láskou, i na něj se to provalilo, načež se on kvůli tomu odstěhoval ze Zlína do Prahy.

Kapitola 6: Japaka Orchestra

Jelikož byla Japaka Orchestra poslední věc co mě na cestě opravdu naplňovala, začalo mi čím dál tím víc záležet na tom, jak působíme na běžné lidi na koncertech. Byl jsem velmi

nadšený z kapely Čechomor, ve které jsem nás začal vidět. Byl jsem přesvědčený, že oni to dělají vlastně úplně stejně - vezmou lidovou píseň a dají jí harmonii a mezihry. My vezmeme guruovu písničku a uděláme s ní to samé. Zvuk máme až překvapivě podobný (až na ty naše zpěvy, které by byly jistě lepší, kdyby guru žákům nezakázal zpívat vícehlasy). A protože mě folk-rocková verze Japaka Orchestra při hraní na ultraběžích s elektrickou kytarou a bicí soupravou bavila víc než verze, která si "hraje na tu indii" a sedí se zkříženýma nohama na zemi, hrozně jsem si přál dostat tu folk rockovou verzi Japaka Orchestra i na koncerty. Studoval jsem různé způsoby jak co nejvíce vylepšit náš elektrický zvuk, jaké mikrofony jsou lepší na co, kde použít kondenzátorový mikrofon, kde dynamický, že potřebujeme kromě reproduktorů i subwoofer, že bychom měli mít nástroje zapojené přes di-boxy, abychom se vyhnuli brumům, nakupoval jsem různé enhancery zvuku, které jsme začali montovat do racku se zesilovačem, pořídili jsme párák na vedení všech kabelů k mixážnímu pultu, protože jsem všechny přesvědčil, že zvukový pult prostě nemůže být na pódiu, ale pokud možno úplně vzadu v sále a u pultu má permanentně sedět někdo, kdo zvuk kontroluje a upravuje. Vylepšoval jsem náš web, jehož jsem byl autorem a obecně jsem se inspiroval Čechomorem nejen v jeho profesionalitě, ale i ve stylu hry na housle Karla Holase. Jezdil jsem na koncerty Čechomoru, pro což jsem strhnul i pár lidí kolem, dokonce i dvě sestry s dívčích řad v Centru, které zbožňovaly naši kapelu a viděly v nás ten Čechomor (byli jsme vlastně takový "Čechomor z wishe"). Samozřejmě návštěva rockových koncertů nebylo vůbec něco, čím by se mohl správný žák příliš chlubit, s manifestací guruova světla to nemá nic společného. Ale zakázané to vyloženě nebylo, zakázané bylo z kultury jen chození do kina a co není zakázáno, to je povoleno a kdyby něco, tak jsme to nevěděli. V roce 2006 nahráváme s kapelou naše poslední album "At Heaven's Door", kde je inspirace Čechomorem již velmi cítit. Kromě houslí jsem si zde v jedné nahrávce stříhnul i sólo na mandolínu, na niž jsem zkoušel hrát, protože mi vyhovovalo, že prstoklad je stejný jako u houslí a Karel Holas je přece taky multiinstrumentalista, že (viděl jsem ho hrát na mandolínu v Roku Dábla). Japaka mé snahy s elektrickou verzí kapely a plným ozvučením na koncertech podporoval a líbily se mu. Ale rozhodně se nedočkaly porozumění všech členů kapely. Rádi vzpomínali na tu pohodičku na koncertech, kde jsme přišli, zahráli a po zbytek dne měli volný program, kdy jsme třeba mohli chodit po památkám ve městě, které jsme za účelem koncertu navštívili. Elektrická verze Japaka Orchestra byla velmi náročná, protože jsme byli sami sobě bedňáky. Na místě koncertu jsme museli být optimálně tak 3 hodiny před začátkem, abychom stihli postavit aparaturu a naladit zvuk a byli jsme vyřízení a zpocení ještě před samotným hraním. Po konci zase všechno sklízet. Často jsme byli zklamaní, že jsme přijeli udělat velký koncert s aparaturou a pořadatelé vybrali naprosto nevhodný sál. Začali jsme s požadavkami přitvrzovat. Jenže to pomalu přestalo celé plnit účel. Forma začínala vítězit nad obsahem. Hudba super, ale pořadající žáci chtěli dosáhnout cíle, aby přitáhli nové lidi na kurzy meditace a tedy potenciálně nové ovečky do Centra. Kapela sice interpretuje meditační písně našeho mistra, ale kdo přijde na kurz meditace z folk-rockového koncertu? Přednášky o meditaci neměly takové nároky na prostory jako my a dokázaly přitáhnout mnohem více lidí, tak postupně začal upadat zájem zvat si naši kapelu na koncerty.

Kapitola 7: Guru odchází

Pak přišel rok 2007, kdy se dozvídáme, že Sri Chinmoy odešel do mahásamádhi, žádné další podrobnosti. Dozvěděl jsem se tuto zprávu doma na Zbraslavi od spolubydlícího. Vzpomínám si, že se ve mě vystřídal pocit šoku, překvapení, úlevy a otázka "a co teda bude

ted?" Ihned jsme se vypravili do Centra, abychom si poslechli oficiální verzi a společně meditovali. Bylo slyšet pofňukávání dívek a všichni měli smutné obličejy. Včetně mě, ale vnitřně jsem se vůbec necítil smutně, spíš jsem se těšil, co nám následující doba přinese a že se na mě třeba víla začne znova usmívat. A už nebude nikdo, kdo by se mě za to pokoušel vyhodit a třeba i ona projeví náklonnost. Následně jsme si všichni zařídili letenky a odletěli do New Yorku, kde se konalo rozloučení s guruem. Říkal jsem si, že už je to třeba taky naposledy, co se sem vydávám.

Život pak šel dál víceméně setrvačností. V Centru panoval názor, že bychom dál měli pokračovat ve všech aktivitách, jako kdyby tu guru byl. A pokud se bude o něčem rozhodovat, budou rozhodovat ti žáci, kteří byli guruovi nejbližší stylem jak by asi podle jejich nejlepšího vědomí a svědomí rozhodl guru. V roce 2008 jsem se ještě účastnil slavností v New Yorku a cítil jsem, jaká to byla pohoda, když jsem se nemusel bát, že mě prohlédne rentgenový pohled guru, zjistí jak jsem nečistý, zvedne se a řekne "a ven démone, ty tu nemáš co pohledávat".

Naše kapela se bohužel začala pozvolna rozpadat. Ještě jsme udělali pár pěkných koncertů, zahráli jsme si párkrát na běhu, pak se flétnista odstěhoval i s rodinou do Vilnius, což v podstatě znamenalo jejich definitivní odchod nejen z kapely, ale i z cesty, jeden z kytaristů zase zůstal v New Yorku pracovat v místní žakovské kavárně. Zůstalo torzo, které občas ještě vystoupilo na nějakém běhu nebo jiné akci pořádané žáky. Já jsem se rozhodl, že po dlouhých letech utrácení za cesty do New Yorku začnu podnikat ten první krok jak se zbavit závislosti na svém životě žáka - začnu šetřit na vlastní byt, což nebylo opět nic proti ničemu, nebylo to něco za co by mě mohl někdo vyhodit a že nejezdím do New Yorku na slavnosti? Proč, guru už tam není.

V roce 2009, po pěti letech své platonické lásky jsem konečně promluvil na onu dívku a dohodli jsme se, že se sejdeme v čajovně a o všem si promluvíme. Od té doby jsme spolu začali tajně chodit. Ona odešla z cesty dříve než já. Mě se pokoušel center leader v tom roce vyhodit, protože správně tušil, že jim v Centru kalím vodu. Jenže se netrefil s argumenty. Přišel mi smyšlenou věc, která byla postavena částečně na realitě a částečně na jeho dohaděch. Často jsem byl vídán, že se vyskytují ve společnosti dvou sester, se kterými jsem jezdil na koncerty Čechomoru (být viděn pouze s jednou byl problém, se dvěma to bylo vpořádku). Skvěle jsme si tou dobou rozuměli, ale mé srdce patřilo jiné a když jsem byl křivě obviněn, že mám s jednou z nich vztah (mimochodem v tu chvíli to již byl asi rok co opustili cestu), tak jsem se mu vysmál do očí. Bylo to takové svaté tažení, které bylo namířeno nejen proti mě, těch problematických lidí bylo vytipováno více. A kde se trefili a ten člověk sklopil uši a všechno přiznal, tak následoval odchod. Jedním z nich byl i můj nejbližší kamarád z kapely, se kterým jsme se o všem svěřovali. Dobře jsem věděl o dívce z Centra, se kterou chodí. Koncem roku jsem konečně koupil byt a odstěhoval se ze zbraslavského ašrámu. Vedl jsem dvojitý život, s partnerkou jsme sice každý ještě žili odděleně, ale jinak jsme spolu regulérně chodili. Vzhledem k rozložení kapely mě na cestě držela už jen poslední věc - práce v Madal Bal, kde jsem se stále cítil být potřebným. V polovině roku 2010, skoro na den přesně mého 14tého roku na cestě mi zavolal center leader, že jsem byl spatřen na zastávce tramvaje v Nuslích, jak se držím s tou dívkou za ruku. Těžko jsem to mohl vyvracet. Řekl jsem, že tedy končím. Následně jsem zavolal řediteli Madal Bal co se stalo, že odcházím a domluvili jsme se na formě ukončení spolupráce - do doby než si najdu novou práci budu pracovat vzdáleně z domova s tím, že během této doby svou práci předám kolegovi. Přišlo

mi to fér, ještě jsem pak dostal 13tý plat a dobré reference pro hledání další práce. Jelikož byl víkend, na druhý den jsem se tajně vkradl do pražské pobočky Madal Bal, tam jsem posbíral všechny své věci a už mě tam nikdy nikdo neviděl. Tím byla má pupeční šňůra se sektou definitivně přestřižena.

Kapitola 8: Venku z klece

Novou práci jsem našel do dvou měsíců. V průběhu této doby se ke mě do bytu nastěhovala i dívka se kterou jsem chodil. Nevydrželo nám to, po roce jsme se rozešli. Ve věku, kdy se většina lidí rozhoduje, že by se měla usadit a založit si rodinu jsem teprve prožíval svůj naprosto první pubertální vztah. Fyzicky mi bylo 33, zkušenostmi se soužitím ve vztahu jsem byl na úrovni osmácti let, vůbec jsem netušil co se ode mě očekává.

Začala úplně nová etapa, kdy si úplně poprvé ve svém životě musím zvykat na to, že již nikdo neurčuje co je správné, co bych měl a neměl dělat, kam by měl můj život směřovat. Do mých 18ti let to víceméně určovala výchova rodičů, škola, pak duchovní společenství. Teprve ve svých 33 letech se cítím být vržen do světa, ve kterém již neslyším hlas "měl bys víc meditovat, měl bys více číst guruovy knížky a udržovat se více v jeho vědomí, on tě povede", najednou musím sám řešit, co mám dělat, abych vedl smysluplný a spokojený život. Zatímco se o můj volný čas staralo do teď duchovní společenství a naplňovalo ho společnými meditacemi, nesobeckou službou, o víkendech pak Joy Days a dalšími aktivitami, ačkoliv jsem se v posledních letech na cestě již neúčastnil všeho, nepotřeboval jsem tehdy vůbec řešit jak jej trávit. I když jsem se nějaké z aktivit nezúčastnil, měl jsem v sobě i tak pocit zadostiučinění, že jsem se třeba ulil vědomě a neměl jsem vůbec žádné výčitky z proflákaného času, bylo to spíš naopak. Nyní jsem měl kromě svého zaměstnání veškerý volný čas pro sebe a bylo plně v mé kompetenci jak s ním naložím a najednou jeho proflákání o víkendech mi již nečinilo takové potěšení, jako v dobách, kdy jsem třeba vynechal Joy Day a místo něj doma relaxoval, hrál hry na PC a koukal na filmy. Přišlo období prázdnoty, ve kterém narážím na to, že nemám žádný vztah, nejsem schopen navázat na žádná přátelství před cestou a nemám žádné koníčky, v rámci nichž bych měl šanci poznat nové přátele. Jediné přátele, které jsem měl, byli kamarádi z kapely, kteří odešli ještě přede mnou. Ale ti již většinou měli rodinný život, děti a nové starosti, které šly mimo mě. Na cestě nás spojovala řada věcí, nyní již válčí každý sám za sebe. Naše setkání jsou vždy příjemná a to hlavní co nás spojuje jsou vzpomínky na období na cestě, naše současné životy se již tolik neprotínají. Na těch vzpomínkách je nejúžasnější to, že nyní již mluvíme zcela otevřeně a upřímně o všech našich tehdejších pochybnostech a problémech. Na cestě jsme se báli, teď už není čeho, teprve teď jsme skutečně svobodní lidé - je to jak sejmut masky.

Začal jsem stále intenzivněji vnímat, že stárnu, že mi v životě ujíždí vlak a že po těch letech celibátu potřebuji žít s bytostí opačného pohlaví, když už jsem byl po rozchodu s mou dlouholetou platonickou láskou z Centra, opět nějaký čas sám. Měl jsem ovšem dojem, že na ženy v mém věku nejsem dostatečně životně vyzrálý a na ty mladé jsem zase příliš starý. Plácal jsem se v krátkodobých vztazích, které jsem hledal kde se dalo - mezi starými známými a později v zoufalství i na seznamkách. Zda-li se mi podařilo v tomto ohledu dohnat věk mezi 20-30 lety si nedovolím posuzovat, v žádném vztahu jsem si ale nedokázal představit, že bych založil rodinu, dokud tomu nedopomohla spíš náhoda (nebo osud?). V

roce 2017 jsem se přeci jen stal otcem a začal žít rodinný život, což mě z pocitu prázdnoty vyléčilo, život dostal opět smysl.

Závěr: Sekta odchází pomalu

Vzpomínám si, že ještě rok po odchodu ze sekty jsem si z úcty ke guruovi (odchod jsem tehdy vnímal plně jako své selhání, ne něco za co by jakkoliv mohl guru nebo jeho cesta) nedovolil přečíst ony "zapovězené stránky" se svědectvími zneužitých ex-žáků, byl jsem stále přesvědčený o tom, že je to pouze smyšlená špína a dokonce jsme ještě po tom roce s tehdejší přítelkyní "slavili" guruovo narozeniny pouštěním si videí s ním a meditací na jeho obraz. Teprve po rozchodu s ní jsem se odhodlal si tato svědectví přečíst. Kdyby bylo jedno, ale bylo jich mnoho a to i od dívek, které jsem sice neznal přímo osobně, ale znal jsem je od vidění z New Yorku a Joy Days. Bylo to napsané natolik upřímně, že šlo těžko konstatovat, že by si vymýšlely, byly psychicky nemocné nebo že by to jejich jménem napsal někdo úplně jiný. Jestli si mám dnes vybrat mezi verzí "Sri Chinmoy byl avatár jako Ježíš, Kršna, Buddha" a verzí "Sri Chinmoy byl manipulátor a sexuální predátor", tak mi přijde pravděpodobnější ta druhá varianta - až sem mě tedy dovedla cesta Sri Chinmoye. Můj vlastní příběh nepřináší žádné skandální svědectví, nebyl jsem mistrovi nikdy tak blízko, abych měl možnost odhalit něco vyloženě šokujícího. Jediné čeho jsem svědkem je, že bytí má duše byla pro tuto cestu vybrána, za 14 let se nestalo nic tak zásadního, co by mi pomohlo více proniknout do nějakých "neviditelných astrálních světů" či snad pocítit božskou existenci. Radosti a starosti, kterým jsem za tu dobu čelil byly běžného pozemského charakteru. Hlavní rozdíl oproti obyčejnému životu byl, že zde přicházely příležitosti, ke kterým by si člověk v normálním životě nejspíš cestu nenašel, ale to vše bohužel výměnou za osobní svobodu a pravidla, která šla proti lidské přirozenosti. To vše by ale stále dávalo smysl, pokud by to fungovalo a nebylo to založené na obyčejné lidské lži a pokrytectví. Pokud ani sám mistr není schopen odolat pokušení a přitom je jeho cesta založena na absolutním celibátu, pak se celá filozofie bortí jak domeček z karet.

Dospěl jsem tedy nakonec do stádia, kdy jsem (v současné životní etapě) zcela vyléčen z potřeby guruů a jakéhokoliv duchovna. Mé myšlení je už jen čistě praktické, stal jsem se spíše agnostikem - stále ve mě zůstala jistá víra, že funguje například karma, věřím na jakýsi princip reinkarnace, ale to jen proto, že mi to tak přijde logické a věda do této oblasti ještě neumí vnést světlo, do té doby jsou to tedy pouze věci víry ve fungování života, vesmíru a vůbec. Ovšem už se v tom nepitvám - nemám potřebu se v tom utvrzovat, číst knihy na to téma ani chodit na přednášky. Děláním si srandy z konspiračních teorií a snažím se být obezřetný vůči manipulacím, kterých je náš současný svět bohužel plný. Cesta Sri Chinmoye mě nepochybně změnila, jen jinak než bylo mé očekávání na jejím začátku. Jestli k lepšímu nebo horšímu nebo zda-li bych byl lepší nebo horší člověk, pokud bych se po ní vůbec nevydal, to ať již zhodnotí ti, co to hodnotit chtějí.